

ποιῶνται τὰ ὡὰ διὰ τῆς χειρὸς τοῦ ἰχθυοτρόφου, μετὰ δὲ τὴν γονιμοποίησιν νὰ ἐπωάζωνται καὶ νὰ ἐκκολάπτονται ὑπὸ τὰ ὄμματα τοῦ, ὥστε νὰ ἐλαττωθῇ ἡ προξενουμένη φθορὰ ὑπὸ τῶν πολλῶν καὶ πικτοίων ἐχθρῶν αὐτῶν. Ὅθεν εἶναι ἐπ' ἀνάγκῃς ὁ ἰχθυὸς τρόφος νὰ δύναται νὰ διακρίνῃ πότε τὰ ἐν τῇ ἐξωγκωμένῃ κοιλίᾳ τοῦ ἰχθύος ὡὰ ἢ τὸ σπέρμα εἶναι ὥριμα. Καὶ εἶναι μὲν τὰ ὡὰ ὥριμα, ὅταν πιεζόμενός ἐλαφρῶς τῆς κοιλίας αἰσθάνεται τις αὐτὰ μετατοπιζόμενα ἐν τῇ ἐκρίσει τῇ ἐρπύωνος κατὰ τὰς τελευταίας ἡμέρας τῆς ἐγκυμοσύνης παρεχόμενῃ ἐν τῇ ὠθήσει, καὶ ὅταν ὁ δακτύλιος (oviflexus dorsi) εἴσῃ ἐξωγκωμένος καὶ ἐρυθρὸς, ἔνεκα τοῦ ἐρεθισμοῦ τοῦ προερχομένου ἐκ τῆς διαστολῆς τῶν πέριξ αὐτοῦ. Ὅταν δὲ τὸ σπέρμα ᾖ ὥριμον, ὁ ἐρεθισμὸς τοῦ δακτυλίου δὲν εἶνε τόσον καταφθινός ἐκ τῆς μαλακότητος ὡς τῆς κοιλίας καὶ ἐκ τῆς εὐκόλου ἐξόδου τοῦ σπέρματος, εὐχερῶς διακινῶσκεται ἡ ὠριμότης αὐτοῦ. Ὁ ὑπερβολικὸς ἐρεθισμὸς τοῦ δακτυλίου τοῦ θήλεως εἶναι σημεῖον τῆς ὑπὲρ τὸ δέον διατηρήσεως τῶν ὠῶν ἐν τῇ ὠσθήσει καὶ κατὰ συνέπειαν τοῦ ἀ-
δουάτου τῆς γονιμοποιήσεως αὐτῶν. Ἐν τοιαύτῃ περιπτώσει τὰ ὡὰ ἐξέρχονται μὲν εὐκόλως δι' ἐλαφρῶς θλίψεως τῆς κοιλίας καὶ διατηροῦσι τὸ ἡλεκτρῶδες αὐτῶν χρῶμα, ἀλλὰ μετὰ τινα λεπτὴν διατήρησιν ἐν τῷ ὕδατι, λευκαίνονται, ὅπερ εἶναι σημεῖον τῆς κακῆς ποιότητος αὐτῶν. Ἰχθύες φέροντες τοιαῦτα ὡὰ σπανίως ἀπικνιώνται, ἐπειδὴ πρέπει, ὄντες ἐτοιμότεροι, νὰ τύχουσιν ἐπὶ πολλὰς κατὰ συνέθειαν ἡμέρας ἐς μέρη ἀκατάλληλα πρὸς ἐναπόθεσιν τῶν ὠῶν αὐτῶν, καὶ κατὰ συνέπειαν νὰ φέρωσι αὐτὰ ἐν τῇ κοιλίᾳ πλέον τοῦ δέοντος.

Καὶ τὰ μὲν ἐλευθέρως ὡὰ συλλέγονται, γονιμοποιῶνται, ἐπωάζονται καὶ ἐκκολάπτονται, ὡς ἐπὶ τῇ πλείστον, οὕτω. Οἷον δὲ ποτε εὐρὺ ἀγγεῖον (ὑπόθεσις στρογγυλὸν ἐκ λευκοσιδήρου ἀγγεῖον, ἔχον διάμετρον μὲν μ. 0.40 βάθος δὲ 0.20 τοῦ μέτρου), συμπληρωμένον διὰ καθαροῦ ὕδατος, ἔχοντος τὴν θερμοκρασίαν 1 ἐκ ἱνῶν, ἐξ οὗ λαμβάνομεν τὸν ἰχθύν αὐτὸ γένος προτιθέμεθα νὰ πολλαπλασιάσωμεν. Καὶ κατ' ἀρχὰς μὲν λαμβάνομεν διὰ τῆς δεξιᾶς, ἐκ τῆς

κεφαλῆς θήλυν ἰχθύν, ἱστάμενοι δὲ ἀνωθεν τοῦ ἀγγείου τείνομεν πρὸς αὐτὸ τὴν οὐρὰν, διὰ τοῦ ἀντίχειρος δὲ καὶ τοῦ δεξιᾶς τῆς ἐτέρας χειρὸς θλίβομεν ἐλαφρῶς τὴν κοιλίαν καὶ ἂν μὲν τὰ ὡὰ ᾖ ὥριμα, ἐξέρχονται τοῦ δακτυλίου μετὰ πολλῆς εὐκολίας, κεχρωματισμένα ὡς τὸ ἡλεκτρον, καὶ πίπτουσιν ἐντὸς τοῦ ὕδατος. (Σχ. Α'). Οὕτως ἐκκενοῦμεν ἐντὸς τοῦ ἀγγείου τῆς κοιλίας τρεῖς ἢ τέσσαρες ἰχθύων προσέχοντες πάντοτε

(Σχ. Α').

ὅπως τὰ ὡὰ μὴ συσσωρεύωνται, ἀλλ' ἐξαπλούμενα νὰ καταλαμβάνουσιν ὁμοιόμορως ἅπαντα τὸν πυθμένα τοῦ ἀγγείου. Κατόπιν λαμβάνομεν ἄρρενα ἰχθύν, τοῦ ὁποῦ πιάζομεν τὴν κοιλίαν, ὡς τὰς τῶν θηλέων, ἐκκενοῦμεν ἐπὶ τῶν ὠῶν τὸ σπέρμα. Τὸ ἀγγεῖόν μας οὕτως ἐμπεριέχει ὕδωρ, ὡὰ καὶ σπέρμα· ταῦτα δὲ ἐλαφρῶς διὰ τῆς χειρὸς ἀκινεούμενα λαμβάνουσι χροῖαν καὶ εὐστασίαν κομμένην γάλακτος. Πάντε λεπτὰ ἐξέρχονται πρὸς τελείαν γονιμοποίησιν τῶν ἐν τῷ ἀγγεῖῳ ὠῶν. Τοῦς ἰχθύας, ὡς τὰ ὡὰ καὶ τὸ σπέρμα ἀφαιρέσαμεν, ἀπολύομεν ἐν τῷ ἰχθυοτροφείῳ, τῇ λίμνῃ ἢ τῷ παταμῷ ὅθεν ἐλάβαμεν αὐτοὺς, ἵνα μετὰ ἑν ἡμέρας τοῦς χροματισθέντας καὶ πάλιν, ἢ τοῦς πωλούμεν εἰς τὴν ἀγορὰν, διότι κατ' οὐδὲν ἐξέλασθον. Ἐάν δὲ τις ἰχθύς τὸ σπέρμα ἢ τὰ ὡὰ ἀποδεχθῇ ἄωρα, ἀπολύομεν αὐτὸν ἐν τῷ ἰχθυοτροφείῳ (χωρὶς περὶ τὴν πατάμον, λίμνην ἢ ἑλὸς), ἐξ οὗ εὐκόλως μετὰ τινας ἡμέρας τὸν εἰσάγομεν, ἵνα ἐπαναλάβωμεν τὴν περιγραφείσαν ἐργασίαν.

(ἰκκολοῦσι).

2. Τὸ σπέρμα ἐντὸς ἄρρενος ἐλαρκεῖ δὲ τὴν γονιμοποίησιν τῶν ὠῶν τριῶν μέχρι πέντε θηλέων.

Ο ΤΑΦΟΣ ΜΙΑΣ ΖΩΝΤΑΝΗΣ

Λοιπὸν ὡς πᾶσι θάρρους, θὰ εἴπω, θὰ καταπίνῃς καὶ αἷμα καὶ τάρκα ἀνθρώπινη
βδέλλα τοῦ κόβρου σιστείνῃ
μαυρόβλα τῆς ἀσφύνης;

Ὡς πότε σπέρμα συμφορᾶς σὲ σπλάγγνα θὰ
παρπύζῃ;

Τῶν ἀδελφῶν τοῦ ἀδελφοῦ;
πότε θ' ἀρρίσῃ, εἶλον τῶς
τὴν νοῦν μας νὰ φρενέσῃ;

Εἰς τὴν ἀγ' εἰς ἀγορὰν ἐκείνην τῆς καρδίας,
ποῦ μὲν ἡ φάσμα κατοικεῖ,
ἀθλῶν φ' ἔχει σέροντα ἐκεῖ
μὴ ἀλλὰς φυχὰς ἀλλίας.

Μὲ τὰ ψυχρὰ φιλήματα, ποῦ γέλη, προδομένα
δύσαν ἐς γαίλην μαιντήν,
πικρὰν ζοῦν θοῖται βλαστὰ
σὲ σπῆν, καλαμμένα.

Καὶ ὅμως εὐδαιμόνη π' ἐστὶν ματρικὴν ἀγκάλην
ἀκρίβ' ἔσσης καὶ γλυκὴ
πρὶν τὴν ἀρρώστειαν ἀπὸ ἐσθ' ἡ
τῆς συμφορᾶς ἡ ζῆλον.

Καὶ ὅταν εἰς νόχτα παραχρῆς ἦσαν ἀχνὴ ἡ ἀλα-
μίνη;

σπῆρμα μ' ἔστιν ἄγιο τὸ μὲν
ἐξοικασθὲς ὁ ἄνθρωπος ἡ θεία,
χαρὴν ἡ λαμπρότης

Ἀρσάτο ἥδε ἐστὶν ἡ τὸ πρῶτον ἡ ἀλ-
τὸ ἐστὶν ἡ ἀλ-
ὅταν ὁ δὲν παρὰ τὴν
ἀνοῖξε μάρμαρον στήθα...

... Στὰ γλυκὰ λόγια, π' ἔστιν, ἀλ-
κα, διὰ τῆς

καὶ δὲν ὁρᾷ τὴν παραχρῆ
Ποῦ εἶναι σὲ σπῆν τὸ τραχὺ
ὁ πλάνος διαβάτης.

Ἀλλ' ἐλαφρὸς τὸν ὄνειρον, γ' ἔστιν, ἀλ-
γύνεται ἐκεῖ μετὰ γοῦν...
κ' ἐλπίδα ἀλ-
ἐλπίδα δόλου ἡλίου!

Κ' ἔστιν μόνη... καὶ ἐλπίδα... καὶ τὸ πικρὸ
τῆς ἀλ-

τῆς ἐλπίδος τῆς ἀλ-
μακρὸν τὸν ἀλ-
τοῦ κόβρου εἰς μίαν ἀλ-

Ὅπου ὁ πλάνος ἐρεψέ κατὰ τῆς κόβρης γῶμα
κ' εὐθὺς ἐπ' ἀπὸ τῆς γῆς
τῆς θείας ἀνέλας ζωντανῆς,
χαριτωμένη, ἀνέλας!

Καὶ ἐκεῖ σκοτάδι πολὺ καὶ τὸ φῶς τῶν ὀφθαλ-
μῶν τῆς

καὶ ἡ ἀγκύρα τῆς ματρὸς
μὲ τὸ μαστὶν π' ἔστιν
ταῖς ὁρᾷς τῶν δεινῶν τῆς

Ἐλαμψε οὐράνιο τὸ φῶς σὲ βλέμματά σου,
ἀθλῶν;

γὰρ νὰ κα' ἴσ' ὕστερα ἐκεῖ
καταρμένῃ, δουλειᾷ,
νόχτα φρικτῇ, αἰώνια!

Ἐν Κε. ἀλλήνῃ κατὰ Μάιον 1877.

N. ΜΑΥΡΟΚΕΦΑΛΟΣ.

1. Ἡ θερμοκρασία τοῦ ὕδατος τούτου διὰ τὸν ἀπικνῶν τὴν πρῶτον καὶ τὴν σπῆν αἶμα εἶναι 8 β. θμοί. ἀπὸ τοῦ 0 τοῦ ἐκατοσταθμίου, ἐκ τὸν λάθρακα δ—10, διὰ τὴν πρῶτην 14—16, διὰ τὸν κυρίων τὸν τῆλ-
λων καὶ δι' ἅπαντας ἐν γένει τοῦς περ τὰ
τέλη τῆς ἀνοῖξης γεννῶντας ἰχθ. 20 ἔως
25.